

ВЕЛИМИР ПЕТРОВ
ОСОБЕНО МНЕНИЕ

chitanka.info

Конкурс обявен от Чешкия център в София и вестник „Стършел“.

ЧЕХИТЕ И ЧЕРНО МОРЕ

Конкурсът е за хора с чувство за хумор, които могат да разкажат смешно весели истории за случки с чехи край морето. Максималният обем на историите не трябва да е повече от две стандартни машинописни страници.

Краен срок за получаване в редакцията — 30 септември 1998 г. (важи пощенското клеймо). Най-добрите творби ще бъдат публикувани във в. „Стършел“, а наградните ще намерят място в специален брой на вестника през есента.

Ще бъдат връчени следните награди:

I награда — 200 000 лв. II награда — 150 000 лв. III награда — 100 000 лв. Парите — стар курс.

* * *

Имам определено негативно отношение към чехите. Не мога да ги понасям. Като видя чех и се обръщам на другата страна. Не ми импонират и това е... Докато към чехкините... Охооо! Определено позитивно! Много ми импонират — чехкинята е нещо благо, също така — русо, русо и с вретеновидни крайници; че и много фотогенична! Като видя чехкиня — дълго се обръщам след нея. Подозирам, че куклата Барби е от чехкински произход: Барбаркаа или поне — Барбичковаа. И как говори чехкинята само! Миличеек — Виличеек, хубавичкооо, сладичееек. Да ти се скара — пак ще ти е... приятничкооо.

Докато чехът е неприятен тип: заглежда се в жена ми, че и тя в него. Биреното му коремче — модел пупковец, е по-малко от моя винен плондер; бие ме на карти и се радва при това; прави се на възпитан; пее разни песни и ги знае все до края; да не говорим за китарата; и което е най-подло — винаги има резервни части за шкодичката си. Тя пък — една префърцунена, винаги лъсната, накичена с бляскави екстри. Като се спре за малко ѝ покриват гумите с кальфки, да не изгорели на слънцето... Глезотии!

Моята шкодичка — 1000 Малки Болести, е къпана само от преглед на преглед и под настилките и има пясък и мидички от детството на майката на внуците ми.

На пазарчето в Созопол внимавах да не съм между чехи. Колежките ми все при тях се спираха — все едно, че не съществувам. Между чехкини, обаче — колегите ми, все около мене.

И чехът и чехкинята през *богатото тоталитарно време*, гъмжащо от *валутни неограничения и високи лични доходи*, пазаруваха едно и също: бутилка олио — за плажно масло и цаца; бутилка ракия — за тонус и една чушка — за мезе и витамини...

Олиото различно им действаше: чехът ставаше крайно нелицеприятен, лъсваше като пехливанин и се белеше като гущер; докато чехкинята добиваше нежен златист загар и ти идваше да я схрускаш...

В морето също така се държаха различно, ще речеш, че не са от една постсоцдържава — чехът с часове разтоварваше и помпаше разни дюшеци и лодки, ползваше ги нафукано, по-зираше преднамерено, докато чехкинята се правеше, че не умее да плува и охотно приемаше уроци, увиснала на врата ми.

Само и само да ме представи в неблагоприятна светлина, чехът ми правеше мръсни номера — водеше децата на сладолед и дискотеки, риболов на *Паликарето* и *Райското заливче*; носеше риба от даляна при *Чайка*... абе долна работа!

Жена ми — и тя да не види нещо; също ми погаждаше номера: тъкмо да намажа гърба на чехкинята от нашето плажно масло *Бронзол*, ме дръпне и скръцне със зъби... Голяма скръндза е!

в. Стършел, бр. 31, 7 август 1998.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.